

SERFŐZŐ SIMON

Az ég alja belekékült

*Ablakomon szemük
véresen bevilágít.
Hangoskodásuk
a szelek sétálóutcája felől,
országrobajból is hallom:
osztják az igazságot,
amiből nekem nem jut.*

*Sárral, vádakkal
dobálóznak,
nem tudnak eltalálni.
Megszégyenítve
tennének ki közszemlére,
nem tudván,
kivel kezdtek ki.*

*Nem tudván,
az ég alja belekékült,*

*amilyen ütések engem már értek.
Megpróbáltak különb erőök,
le nem győzhettek.*

*A tűznek se engedtem,
nyelvét nyújtogassa rám,
bottal, lapáttal leterítettem.
Fölvonuló gátakkal, ásóval
az áradó Tisza ha észrevett,
visszakullogott medrébe,
nem mert kikezdeni velem.*

*S ahová az alávalóság juttatott:
a semmibe kivetettség
minden nyomorúságát is lebírom.
Süvíthet a por,
megművel az idő,
nem hagy parlagon.*

Az eget, földet nézzétek

*Felöltözöm mennybe, földbe,
s kiállok a mindenség elé.
Megismerhet isten, ember.
Arcom körben a messzeség.*

*Ti nem vesztek észre mégsem.
Háztorlaszokat láttok,
ágakat: repedéseket a távolságon,
villámlásokat éjjel,
mintha a honfoglaló magyarok
nyilait látnátok,
ahogy élesen átsüvítenek az égen.*

*Pedig tudhatnátok,
ha eső zuhog,
bánatok igavonójáról,
rólam szakad a verejték.
Föld ha megreng,
minden erejét a mélynek,
indulataim megérezhetnétek.*

*Szavaim kihallhatnátok
a neszező zajokból,
lélegzetem a ziháló szelekből,
lábnyomom a caplató Nap.
Az eget, földet nézzétek,
ha engem mégis
láttni akartok egyszer.*